اوسانه ماه سُرخ

Legend of the Red Moon

جان گلزآری

Hazaragi

Any comments, feedback and critics are welcome. please send us an email on the following email.
Johngulzari@gmail.com

اوسانه ماه سُرخ

Legend of the Red Moon

Written by Asmaa Emara.

جان گلزآری

Hazaragi
Afghanistan, Pakistan, Australia

johngulzari@gmail.com

The original work of this book was made possible through the generous support of the All Children Reading: A Grand Challenge for Development (ACR GCD) Partners (the United States Agency for International Development (USAID), World Vision, and the Australian Government). It was prepared by Asafeer Education Technologies FZ LLC and does not necessarily reflect the views of the ACR GCD Partners. Any adaptation or translation of this work should not be considered an official ACR GCD translation and ACR GCD shall not be liable for any content or error in this translation.

جویا غدرپراوماغ بود، او ده دیگه منتقه رفته بود که سرمیر شی باکل جویا بود. کلی منطقہ ده اُو قریه خیلی مغبول بود.

بلخصوص متابو، که اُم شاؤ که لال بدخشان وری سرخ میزد.

جویا او وخت ده اوتاق خو نقاشی موکد، که تورتوره
ره ده برو شنید.

او دئیده کد رفت که اوتاق باکل خو، "باکل، چیز تورتوره یه؟" او جواب داد "مردوم آغیل قد پیله چنچائ خو ڈغڈغله کده موره تاکه ماه تو از قار خو تا نمده" جویا حیرو مند که ای مردوم آغیل ره چیز کیده. او اقرهای شی کٹه شود، و حیرو مند که یالی چیز بوگیه. و قد خودخو چورد زد که "آیا باکل مه هم سری ازی ریواجا یقین دره؟"

و دل شی قرار نه گرفت و پورسید، "ای قصه گوئ، اوسانه، اوستره ها.....چی تور موشه که یقین داشته باشید؟ و مافتی ره اید خیل خونصاء نمیتانه" لکین باکل شی او ره گفت "جویا بچئ تو سنِ تو خامه بلدے ازی خیلا."

جویا سر خوره گرفت و حیرو مند.

"باکل بوبخشید، یک کرد ایستاد شو، مره اجازت بدی که مه برای تو ایزبات کنوم"لاکن باکل شی گفت"اگه مه ایسته شنوم، مردم آغیل ایسته نموشه"

جویا پای خوڅپ کد وگفت "بوبخشید فقط مره چند دقیقه بیدی، مه از اوتاق ابغے خو از بالخانه کتاب خو بیروم"

او گریه کد و گفت "اُو خدای مہ" کتاب انجی نیه، کاکئ! چره کتاب برای مافتی انجی ندرید؟ "مه چیز کار کنوم که وآ سریم باور کنه؟"

جویا دئیده کده رفت و قد دل میده پیش باکُل خو، باکُل شی گفتگ "خو تو کتاب ره پیدا نتنیستی یالی مه باید بوروم و اُنا ره امر بیدوم که پیش بوره".

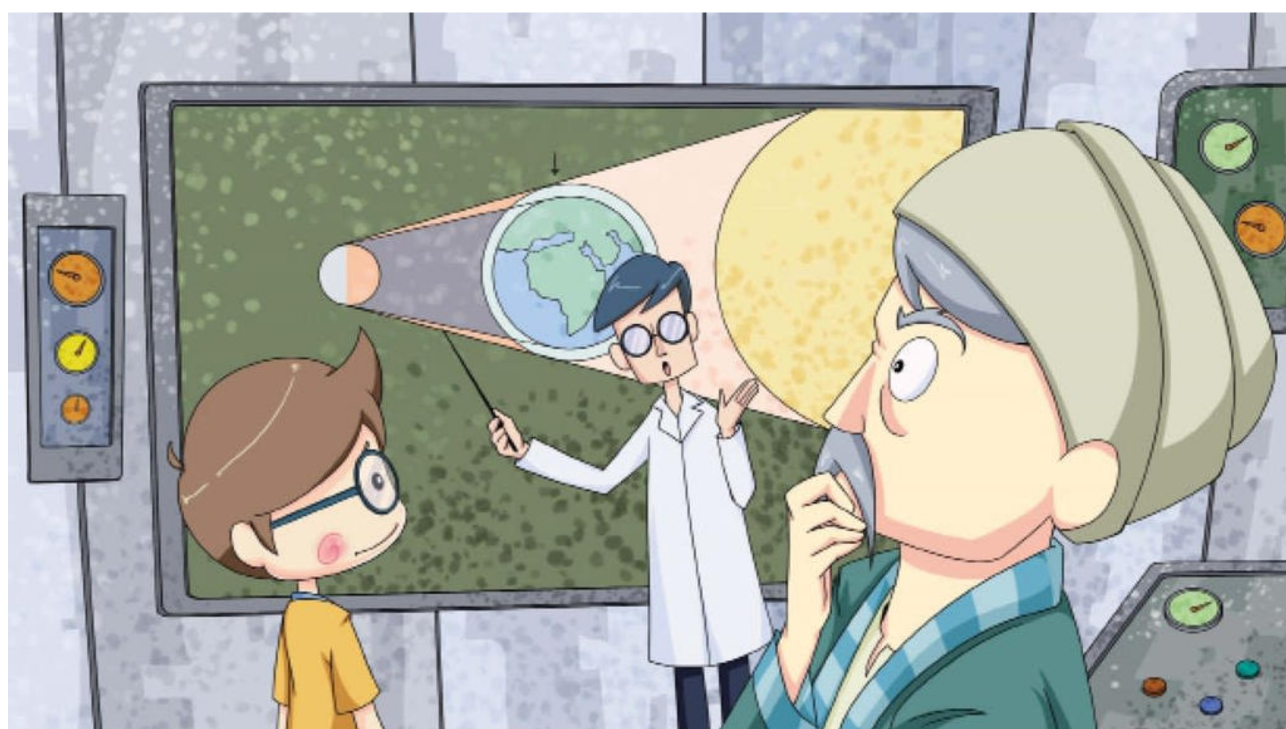
جویا گفت "باکُل بوبخشید ای کلگی اوسانہ استه، موجزه نیہ، مه ده مکتب خو ای اوسانہ ره خاندوم" جویا از دست باکل خو گرفت و گفت "ت...تو...توخ کو مافتی ره!"

جویا چورد زد و یک کرد ده فکری بورج سری تیپه شود، و گفت "مه شمو ره نشو میدیوم، باگُل بیا که بوری سری تیپه، بور که بوری"

یک مردک آغیل گفت، سرمیر صیب کجا موری؟ "مو باید ڈول ڈمبوک کنی قد زرفا و مافتی ره آزاد کنی!" جویا گفت"یک کرد ماتل کنید و غلغولا نکید تاکه مو پس نمدے و سرمیر شموره موگیه که چی تصمیم بگرید."یک مردک گفت"خوبه باخبر از گرگا باشید"

ده سری تیپه اپسقال فلکیات برآی باکل جویا توضی دد "کره زمیئ خاکی مینی آفتاب و مافتی قرار گرفته، او وخت مافتی گیر، کرے خاکی رآئی شوآعِ آفتاو ره میگره" باکل جوبا قباغده کده حیرو مند و گفت "لاحول بلا!" آپسقال بیشتر توضی دد "خو توره ازی قراره که، شواع مافتی سری مافتی سرخ مالوم مدیه، و از بادی آوا در مو میرسه".

مافتی + سایه + باد آوا + کره زمی + آفتو.

باکل گفت "کدکید مه بوار مه نه میه. شمو مگید که ای یک موجزه نیه و علمی فلکیات استه و اید خیل سری مافتی حلّه نه کده؟ جویا پورسید، "باکُل، یالی باور تو اماد و سر مه یقین درے؟"

جویا قد باکل خو پس اماد ده آغیل خو.

باکل خندید و گفت "مه پیافتیدوم که مافتی گیرفته چیکه موشه و ای موجزه نیه." یک مرتکه پیش اماد و گفت "اگر شمو ڈول ڈمبوک نه منید مه تنائ خو ڈول ڈمبوک منوم. مافتی سر شمو حلّه موشه، و مو کومک نه مونوم" باکل گفت؛ نه "تورے مره باوار کنو، مه حقیقت ره خبر دروم."

آجی هم گفت "مو اربُلگ مو خبر درے که کدم خیل سری مافتی حلّه مونه، و ای تا او غیت نه موره تاکه مو اوره ترسلجی نه کنی قد ڈول ڈمبوک خو. و فقط او وخت موره، مو باید که ڈول ڈمبوک کنی!"

باکل سنی جویا توخ کد و حیرو مند که چیز کار کنه**!**

جویا مردوم ره ایستاد کد و گفت "خبر ره شنیدید؟ وختی که مو از سری تیپه پس امادی، مرتکه موره گفت که باخبرگرگ باشید که از سری کوه تا موشه. مه تشویش منوم که وختی مو ڈول ڈمبوک کدی گرگ موفامه که مو کجا استے و گورگو سری مو حّله مونه و موره تامُو تلخُو مونه."

وختی وه لجی گرگ ره شنید، پگ زوستو خوشک شود و جیغ بولاۍ شی بور شود "گورگه!"

و پگ شی دئیده کده خانه رفت.

جویا وخت که قیافے شی ده ماتو جل جل موکد گفت، "باکل مافتی ره توخ کو۔ باکل گفت؛ که ماه خو ده قرار خو امده بغیر ڈول ڈمبوک و حییٔ اُو حوئی۔"

یک مردکے آغیل گفت، "رنگ مافتی ره توخ کید اُو پس ده قرار خو امده بغیر ازی که مو حئ اُو حوئ کنی."

ده آخیر مردوم آغیل ای توره ره پی افتید که وقتی «مافتی گیریفته» و «روز گیریفته» موشه ای موجزه نیسته و فقط نظام قدرتی استه که از خاطیر کره زمین میان آفتو و ماه تو اتفاق موفته و ایچ ڈول ڈمبوک یا حییٔ اُو حوئی ده کار نیه.

عقل که نبود جان ده ازآبه

کتاب

سماغِ

زیبون آزرگی

بلدے

زوستون

پنجُم